

Tilføjetning af saadanne Stoffer, der, selv om de i det enkelte Tilfælde ikke kunne medføre skadelige Virkninger, dog gennem fortsat Nydelse af vedkommende Fødemiddel kunne medføre saadanne, er der i Virkeligheden ingenting undtaget. Forsat Nydelse af Fødemidler i større Mængde kan jo altid være skadelig, navnlig for svagelige Personer. Dette egner sig altsaa ikke til at opstilles som almengyldig Regel. I det hele taget er jeg ikke tilbøjelig til at gaa med til at opstille saadanne Regler, thi der er jo en absolut Forskel paa Bedømmelsen af de menneskelige Næringsmidler og af saadanne, som kun have en økonomisk Interesse, som f. Eks. Kunstgødning og Foderstoffer. Ved deres Forhandling have vi kun en Interesse, og det er, at de indeholde, hvad de skulle, og have den Værdi, vi betale for dem, samt at de svare til det, vi skulle anvende dem til. Hvad Næringsmidlerne derimod angaa, er det noget andet. Den ene bruger det og den anden bruger det, den ene holder meget af Gemyse, den anden holder mere af Heber og Bøg, fort sagt, det er noget, der ikke kan opstilles almengyldige Regler for. Vi leve jo ikke et økonomisk Driftsliv, hvorved vi skulle spekulere ud, hvad der betaler sig bedst, thi saa skulde vi jo staa med Madforsyningsanstalter, hvor alting tilberedes efter Recept. Denne Tendens er jeg en Modstander af, hvad jeg jo imidlertid ikke behøver nu at komme vidtløftig ind paa. Smidlertid har der været fremsat den Betragtning af den højtærede Justitsminister, at naar vi vilde begrænse denne Myndighed, der var tillagt ham i § 5 — og den højtærede Minister har indrømmet, at han kunde forstaa, at man har været betænkelig ved at give ham en ganske almindelig Bemyndigelse —, saa kunde vi dog undtage en Ting, nemlig Mælken, og undlade at sætte Regler op derfor. Jeg skal indrømme, at Mælken har en noget anden Karakter end de fleste andre Næringsmidler, ganske særlig fordi den ofte nydes i ret betydelige Mængder og af Personer, hvis Helbred ikke er saa stærkt, og som netop derfor skulle have Mælk i større Partier; der kan altsaa her være det Hensyn at tage, at Mælken kommer til dem i saa sund og nyttig Form, som overhovedet muligt. Naar Udvalget dog ikke har taget denne Tanke op og sluttet sig til den, ligger det i, at vi tro, at hvor den Slags Foranstaltninger høre hjemme og bør træffes, kunne de meget godt træffes i lokale Sundhedsvedtægter. Det vil være et Spørgsmaal, som kun spiller en Rolle for de store Byer; paa Landet spiller det ingen Rolle, thi vi kunne jo

bruge vor egen Mælk, og hvor det er nødvendigt at træffe Forsigtighedsregler med Mælken, der skal bruges til Børn eller til svagelige Personer, kunne vi jo let gøre det ved at tage den fra en enkelt bestemt Ko; vi komme altsaa nok over det. For de store Byer betyder det noget mere at have saa vidt muligt Garanti for, at den Mælk, man faar, er sund og uskadelig, og det, der her særlig er Tale om, at man frygter, er Indblanding af et Par Stoffer, som ikke ere absolut giftige, men som dog kunne virke skadeligt, nemlig de saa meget omtalte Stoffer Borshyre og Salicylshyre. Smidlertid har Udvalget laaet sig til Ko med den Betragtning, at dette Spørgsmaal for de store Byers Vedkommende allerede er ordnet nogenlunde tilfredsstillende, og hvis der skulde være yderligere Mangler, ville de let kunne afhjælpes ved Tillæg til eller Uvidelser af de paagældende Sundhedsvedtægter. Kjøbenhavn har i sin Sundhedsvedtægt af 1886 Bestemmelser desangaaende, som vistnok indeholde ret betryggende Regler, og det samme er Tilfældet med en hel Del af de andre Byer i de fra samme Aar foreliggende Sundhedsvedtægter, som f. Eks. i Slagelse og Listed og flere andre Byer, hvor omtrent de samme Bestemmelser gælde. Vi have altsaa troet, at dette vilde være fyldestgørende, og at det netop var af den Slags Ting, som ikke egnede sig til en ensartet Afgørelse hele Landet over. Den højtærede Justitsminister har særlig paaberaabt sig, at det var om at gøre at saa ensartede Regler, men Udvalget har netop ment, at dette var af den Slags Ting, hvor hver Plads skulde have de Regler, som passede efter de lokale Forhold; dette har vundet enstemmig Tilslutning i Udvalget. Jeg skal derfor anbefale det højtærede Ting at vedtage Forslaget om at udstemme sidste Stykke af § 5. — Den anden Endring, der er foreslaaet, er meget let overstuelig, idet den nemlig gaar ud paa at udstemme to Parenteser i Straffebestemmelserne, nemlig dem, som den højtærede Minister vilde have indført: „(jfr. Straffelovens § 25)“. Jeg er ikke Surrist, saa jeg er ikke meget inde i disse Straffebestemmelser, men efter alt, hvad jeg i en Række af Aar har hørt, betyder dette Tillæg i en Parentes „jfr. Straffelovens § 25“, at man udvider Straffedommene, nemlig saaledes, at „Fængsel“ i alle Tilfælde betyder saavel simpelt Fængsel som Fængsel paa indskrænket Fængels og Fængsel paa Vand og Brød. Det er givet, at saaledes er det at forstaa. Naar der derimod staar Fængsel i al Almindelighed, har jeg hørt, at der var delte Meninger blandt Jurister